

Димчо Дебелянов

Пробуждане

Събуждам се и гледам – стръмен път
далеч пред мен извива в мрачините,
зад мен мъгли – печално там стърчат
на моя срутен храм развалините –
душата ми облъхва леден страх,
– защо живея, и защо живях.
Събуждам се и слушам – звук след звук
от химни погребални се раздават,
далеч се нейде слага тежък чук,
мечтите ми погинали сковават,
изникнали в душевни дълбини
в безсънни нощи и през сънни дни.
Събуждам се и плача аз от жал
зарад несрети минали и бъдни,
че туй кое съм страстно бленувал,
не се сбъдна и няма да се сбъдне –
чев тъмен облак слънцето се скри,
преди душа ми с лъч да озари.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6248>]